

KERK + lever

OPGELET!

Uitneembaar bewaarboekje met alle
zondagslezingen + commentaar
tot 31 december 2006!

Klapstoel
Jan
De Vuyst

blz. 7

Op straat!
En de
rechtvaardigheid?

blz. 9

Requiem
Grbavica &
lieveheersbeestjes

blz. 22

WEEKBLAD — NUMMER 49 — 6 DECEMBER 2006

antwerpen brugge gent mechelen hasselt

HET logo van het Fietsatelier is een wat abstract mannetje op een tweewieler. „Het gaat dan ook om de mens”, benadrukt Gust Vos, coördinator van het project. „Die fietsen zijn slechts een middel.” Toch lijkt de winkel en het ruime atelier op een industrieterrein in Mol allereerst gericht op fietsen van allerlei aard. Het atelier blijkt gespecialiseerd in het onderhoud van bedrijfsfietsen en in de bouw van bijzondere twee- en meerwieler voor minder mobiele weggebruikers.

Gust Vos: „Deze werkplaats ontstond uit een initiatief van een plaatselijke KAJ en ACW-werking, waar tewerkstelling en kansarmoede een belangrijk onderwerp was. Nu kun je klappen over solidariteit, maar je kunt er ook heel concreet wat aan doen. Zien, oordelen, handelen - weet je wel?”

Een groepje vrijwilligers onderkende de nood van kansarme gezinnen aan degelijke fietsen. Uit containerparken werden wrakken gevist en hersteld in rijwaa-dige staat. Daaruit groeide een groep die geregeld verzamelde met kansarme mensen die door sociale bewegingen en organisaties niet werden bereikt.

Het verlangen groeide om het fietsatelier te bestendigen. Zes jaar geleden startte het atelier als een WEPplusproject (werkervaringsbedrijf, n.d.r.), twee jaar later werd het erkend als sociale werkplaats. Vandaag werken er zowat 25 mensen, bijgestaan door begeleiders.

Zelfvertrouwen

„Eigenlijk houd ik niet van de term sociale werkplaats”, stelt Gust Vos. „Het strookt niet met onze filosofie en werkwijze. De sociale economie wil een restgroep tewerkstelling bieden. De werkplaats dreigt dan dicht te slibben. Ik wil doorstroming. Hier werken mensen die makkelijk vijftien jaar werkloos waren. Hen ontbreekt het vaak aan de juiste houding om mee te kunnen in een bedrijf. Daarom bieden we hen vorming en begeleiding op vele vlakken.”

We maken een wandeling door het bedrijvige atelier. Een van de magazijniers vertelt ons dat hij zowat 28 jaar werkloos was. Vandaag beheert hij - met de computer - het magazijn met fietsonderdelen. Gust Vos: „Velen van onze gasten komen uit gezinnen waar zowel de ouders als de grootouders haast hun hele leven werkloos waren. Dat vreet iemands zelfvertrouwen aan. Sommigen

Fietsentelier in Mol plaatst kansarmen in de arbeidswereld

Erik De Smet

Buiten de grote steden lijkt armoede onzichtbaar. En toch is ze overal aanwezig.

Vandaag is armoede bovendien vaak meer dan gebrek aan geld. De adventsactie Welzijnszorg helpt samen met vele vrijwilligers armoede uitsluiten. Initiatieven die mee aan deze kar trekken verdienen dan ook onze steun. Het Fietsentelier in Mol bijvoorbeeld, waar wij op een herfstige stakingsdag naartoe spoorden.

Uitsluiting doorbreken

die hier beginnen zijn niet in staat zelfstandig de bus te nemen. Niet zelden durft een nieuwe werknemer hier aanvankelijk nauwelijks wat te vragen aan de begeleiders over zijn taken.”

In de werkplaats praten we met een man die in het Fietsentelier leerde lezen en schrijven. Drie dagen per week komen gepensioneerde leerkrachten de gasten leren lezen, schrijven en rekenen. Een apart gebouwtje op het be-

drijfsterrein herbergt de vormingsactiviteiten van het Fietsentelier. Die zijn niet enkel technisch, maar ook gericht op grotere weerbaarheid en betere sociale vaardigheden. Vorming zou dan ook beter (lees financieel) ondersteund moeten worden.

Armoede is in tal van landelijke gemeenten haast onzichtbaar. „En dat is hier ook een beetje mijn fout”, bekent Gust Vos. „Er is dienstverlening op allerlei vlak.

Als een kind niet mee kan op bosklassen, is er wel een mouw aan te passen. Het is goed dat dit gebeurt, anderzijds verbloemen we daarmee de kansarmoede zelf.”

Het Fietsentelier in Mol zweert bij arbeid als een middel om uit die spiraal van kansarmoede te breken. „Een kansarme heeft evenzeer recht op arbeid”, aldus Gust Vos. „Als dat recht hersteld wordt, groeien ook iemands vaardigheden en weerbaarheid. Een

arme sluit zich vaak achter gesloten rolluiken. Het is uit fierheid, dat hij thuis blijft. Vaak komen hier dan ook mensen voor wie het leven geen zin meer heeft. Sommigen zien het na een uur werken ook niet meer zitten.” Bijgevolg dringt zich een aangepaste methode van tewerkstelling op. Welke?

Lees verder op bladzijde 13

© Mine Dalemans